

„Imádtam,
imádtam, imádtam.”
– Monique Cashmere,
[amazon.com](https://www.amazon.com)

A szám téves,
a pasi nem.

Let's Get Textural

légy merész!

fine
selection

TEAGAN HUNTER

TEAGAN HUNTER

Let's Get
Textual

légy merész!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Christine, soha nem fogod kitalálni, de én...

Egy

Ismeretlen szám: Rendben a holnapi időpont?

Zavartan bámulok a telefonomon felvillanó üzenetre. A szám ismeretlen.

Hirtelen bevillan, hogy Liamnek biztos megint új száma van... és tuti, hogy megint elfelejtett szólani róla.

Csupa móka az élet, ha van egy bátyád.

Én: Naná. Mikor?

Ismeretlen szám: 2

Én: Ott leszek.

A mellettem fekvő üres párnára dobom a telefont, és a szerdai beszélgetésünkre gondolok. Esküdni mernék, hogy fél hármat mondott, mert a város másik végén lesz dolga, és biztosan nem ér vissza kettőre. Talán meggondolta magát? Nekem mindegy, én ott leszek. Kéthetente együtt ebédelünk, ki nem hagyám.

– Kész vagy már, szívem? – kiáltok.

Válaszul barátságosan morgás szűrődik ki a fürdőszobaajtó mögül. Majdnem válaszolok valami hasonlóan kedves dolgot, de úgyszincs értelme.

– Nekem nyolc – motyogom. Az oldalamba fordulok, és felkattintom a lámpát.

Ébren fekve nézem az éjjeliszekrényen álló órán, hogyan peregnek a percek.

Caleb tíz perc múlva kitipeg a fürdőszobából, és leül a matrac szélére. További két percen keresztül ott ül a kezét dörzsölgetve, majd visszabújik mellém az ágyba.

Nem mond semmit. Én sem.

Eljutottunk addig a pontig, amikor már macerásabb együtt lenni, mint külön. Vagy egy hónapja lakótársi szinten vegetálunk. Caleb egyre bunkóbb, és én sem úgy viselkedtem, mint egy szelíd angyalka. Hetek óta nem feküdtünk le egymással. Már semmi sem olyan a kapcsolatunkban, mint egy kapcsolatban kéne. Várunk, amíg mindkettőnknek elege nem lesz.

És nekem elegendem van.

– Caleb?

– Mi van? – vakkant, mintha már azelőtt lezárta volna ezt a beszélgetést, hogy elkezdődött.

Újabb jel, hogy a helyes lépésre készülök.

– Mit csinálunk?

Felsóhajt, és hallom, hogy eltakarja az arcát.

– Már nem is tudom, Delia.

Megnyalom száraz ajkaimat.

– Lehet, hogy... szakítanunk kellene? – kérdezem gondterhelt sóhajjal.

Caleb felém fordul. Ösztönösen odanyúlok, hogy elsöpörjem a szemét eltakaró szőke tincseket, de elkapja a kezem, és megállítja a mozdulatot. Egymás szemébe nézünk. Sötétkék szemében szomorúság ül, mintha számított volna erre.

Mielőtt kimondaná, már tudom, mit fog mondani.

– Igen, azt hiszem.

Sírni kezdek, erre magához von.

Szomorú vagyok. Nem kellene meglepődnöm, de mégis megdöbbenek. Hat hónapja járunk – egyetemi kapcsolatoknál ez egészen szép idő –, és már megszoktam őt... megszoktam az érintését, az illatát, a mosolyát. Hiányozni fog, de tudom, hogy igaza van. Jó úton járunk, hogy meggyűlöljük egymást – még azelőtt szakítanunk kellene. Semmiségeken veszekszünk, arra várva, hogy meghátrál a másik. Belekényelmesedtünk, és féltünk kimondani, hogy annak, ami köztünk volt, vége.

Mostanáig.

– Tudod, máskor tudtalak volna szeretni – hal el a hangja. Amikor felnézek, látom, hogy az ő szemei is könnyesek. – Ha később találkoztunk volna, és nem állna még előttünk ez az egész diplomacirkusz, meg az azt követő szarságok, jó páros lettünk volna, Delia.

– Tényleg.

Caleb felsóhajt.

– Sajnálom.

– Én is.

– Akarod, hogy... – Nyel egyet. – Akarod, hogy elmenjek?

– Maradsz még egy kicsit? Átölelsz még utoljára?

Kedvesen elmosolyodik. Arra a napra emlékeztet, amikor először találkoztunk az egyetemi kávézóban. Hátizsákját fél vállra vetette, a haja borzas volt, gyűrött inge félig ki volt gombolva. Akkor is így

mosolygott rám, és megkérdezte, leülhet-e mellém. Körülnéztem a kávézóban. Azt hittem, viccel. Én csak egy senki voltam, róla pedig mindenki tudta, kicsoda.

– Miért?

– Parancsolsz? – Meglepte, hogy visszakérdezek.

– Miért akarsz ideülni?

– Mert dögnehez a táskám – emelte meg a hátizsákját teátrálisan. – És máshová nem tudok leülni. Itt mindenki a szakdolgozatát kalapálja, ahogy én is erre készülök... ha megengeded, hogy leüljek melléd.

Körülnéztem. Igaza volt: a kávézó megtelt az orrukat a könyvükbe dugó diákokkal.

Vonakodva adtam meg magam.

– Jó – mondtam sóhajtván. – Megengedem, hogy ideülj... két feltétellel.

– Hallgatlak, szépségem.

– Pontosítok: három feltétellel. Ne hívj *szépségemnek*! Nincs duma.

– Úgy bólintott, mintha erre számított volna. – És ne hívj randira! Szívdöglesztően elmosolyodott.

– Gondolod, hogy ez megtörténhet?

Rálegyintettem.

– Ragyogó személyiségeből eredően ez is lehetséges. Ül le, és csend legyen, rejtélyes idegen!

– Caleb a nevem.

Megsemmisítően néztem rá.

– Nincs duma! Egyébként is tudom, hogy ki vagy, Caleb Mills. Baseballozol! – A szeme felragyogott, így gyorsan hozzátettem: – És én utálok a baseballt.

Caleb kuncogott. Leült, és a délután folyamán nem szólalt meg többször.

Egy hétig folytatódtak „véletlenszerű” tanulós találkáink, majd randira hívtam. Igent mondtam, és azóta együtt voltunk, egészen eddig a percig.

Teljes szívemből azt kívántam, bárcsak kijelenthetném, hogy Caleb az igazi, de nem ő az. Már hosszú ideje ismertem, de eddig félttem lépni. Rendes fiú: okos, kedves, összeszedett, és ami a legfontosabb, tudom, hogy szeret engem, de nem úgy, ahogy kellene, és én se úgy szeretem őt. Ezt mindketten tudjuk. Jobb, ha barátok maradunk Caleb Millsként és Delia Devlinként. Calebként és Deliaként, a „kampusz legédesebb túlélőpárjaként” (ezt a címet tavasszal ragasztotta ránk az egyetemi újság) nem sok esélyünk lett volna.

– Megígéred, hogy barátok maradunk, Delia?

Rámosolygok.

– Nem tudom elképzelni, hogy ne legyünk azok, Caleb.



Liam: Át kell szerveznem a találkozónkat, toljuk el a jövő hétre!

Találkozónkat? Szervezni? Miért kell a bátyámnak üzletemberi modorban kommunikálnia középiskolai tanár létre?

Nem veszek tudomást a hülyeségről, és gyors választ írok.

Én: Nekem oké. Írd meg, mikor akarsz talizni!

Liam: Majd jelentkezem!

Oké, ezennel hivatalossá vált, hogy Liam különösen viselkedik.

Elkezdem írni a választ, de léptek hangja zökkent ki. Lezárom a képernyőt, felnézek, és Calebet veszem észre. Táskával a vállán és egy dobozzal a kezében közeledik a folyosón.

Szomorúan rámosolygok, és ő visszamosolyog.

– Azt hiszem, mindent összeszedtem.

– Caleb, én...

– Ugyan, Delia, nem kell mondanod semmit. Mindketten ezt akarjuk, nem? Jobb, ha barátok maradunk. Erőltettük a kapcsolatot, pedig nem kellett volna. Így a legjobb. Együtt döntöttük el, emlékszel? Nem kell bocsánatot kérned. Igyunk egy kávé, aztán ölelj meg és kísérij ki! Oké?

Letöröm az arcomon lecsorduló kósza könnycseppet, és elmosolyodom: milyen édes tud lenni! Ez hiányozni fog.

– Oké.

Leteszi a dobozt a földre, az ajtó mellé, majd becsörtet a konyhába, mintha nem éppen szakítófélben volnánk.

– Szóval mizújs? – szekál. Leteszi a csészéjét a pultra, és mellém ül.

– De szellemes valaki! Hogy is engedhettelek el?

Belekortyol a kávéjába, és rám mosolyog a csésze pereme felett.

– Főnyeremény vagyok, tudom.

– Különleges vagy, Caleb.

– Hiányozni fogsz!

– Tudom – vigyorodom el.

Csendben ülünk egymás mellett. Azt hinné az ember, hogy kínos vagy szomorú jelenet résztvevői vagyunk, de nyugodtnak érzem magam. Mintha régi barátok lennénk.

Megiszunk még egy csésze kávé, majd Caleb feláll – ezúttal végleg.

– Azt hiszem, elköszönök.

– Várj, felveszem a kabátom, és kikísérlek.

Felemeli a kezét.

– Nem, nincs szükség rá, hogy lekísérj.

– Caleb...

– Ugyan már, Delia, hadd tartsam meg a büszkeségem. Nem szeretném végigcsinálni ezt a vesszőfutást az exemmel!

A mellkasomra szorítom a kezem, a szemembe ismét könnyek gyűlnek.

– Ez olyan durván hangzik!

– A vesszőfutás?

– Nem, az ex. Fáj hallani.

– Pedig egymás exei vagyunk.

– Tudom, Caleb, tudom!

Kitárja a karjait, én pedig mosolyogva hozzábújok. Tudom, hogy életem legszomorúbb, utolsó, meghitt ölelését kapom tőle.

– Tartsuk a kapcsolatot, jó?

– Persze.

Megcsókolja a fejem búbját, majd elenged. Letörök egy szökött könnycseppet az arcomról. Caleb felveszi a táskáját és a holmijaival teli dobozt.

Kinyitom neki az ajtót, majd szomorúan nézem, ahogy átlépi a küszöböt.

– Mosolyogj, szépségem! – fordul vissza hozzám. – Nincs vége. Most kezdődik egy új kaland!

Rámosolygok, ahogy várja. Majd hátat fordít, én pedig ott maradok az ajtóban, és utánabámulok – a fiú után, akit szerethettem volna.

Becsukom az ajtót, és megrázom magam.

– Nincs mindennek vége, Delia...

– Megint magadban beszélsz? Korán van még az efféle hülyeségekhez! – Zoe, a lakótársam és legjobb barátnőm csozog felém a folyosón. Göndör, karamellszínű haja kócos, barna szeme még puffedt az alvástól. – Kávét akarok, de azonnal!

– Van friss – mondom, és a szinte érintetlen kancsóra mutatok.

– Minek nincs vége, Delia?

– He?

Kávét tölt magának, és egy falunak elegendő krémport tesz bele, majd ráfúj a forró italra. Grimaszolok egyet.

– El se kezd a cirkuszt! – int le. – A kávémm legyen olyan színű, mint a bőröm, szóval csitt!

Tovább fintorgok, de nem vesz rólam tudomást. Belekortyol a kávéjába.

– Miről beszéltél? – kérdezi. – Minek nincs vége?

– Ó... – túrok a hajamba, és hosszú barna tincseimet a fülem mögé tűröm. – Caleb és én szakítottunk ma reggel. Pontosabban... múlt éjjel.

Zoe meglepetten kiált fel, és a kezére önti a forró kávé.

– Múlt éjjel? Szakítottatok? A francba is, Delia, miért nem ébresztettél fel? Segítettem volna!

Gólyaévünk első napja óta Zoe az én kösziklám. Pályaválasztási tanácsadáson találkoztunk, és azóta elválaszthatatlanok vagyunk. Három évet húztunk le kollégiumokban és laktunk külön épületekben, de idén sikerült kivennünk egy lakást a kampusz területén kívül. Azelőtt is közel álltunk egymáshoz, de így még szorosabbá vált a kapcsolatunk.

– Aludtál – mondom. – Megbeszéltük Calebbel. Minden oké.

– Mármint balhéztatok, aztán mégis együtt maradtok?

– Nem. Minden oké, mármint barátok maradunk. Ez volt a helyes döntés.

Zoe lehuppan a pult mellé, szeme tágra nyílik, leesik az álla.

– El... el se hiszem! Caleb és te... azta. – Kifúj az arcából egy kórsa hajtincset. – Erre nem számítottam. Azt hittem, sokáig húzzátok! Jó fej pasi volt.

Bólintok és mellé ülök.

– Még mindig jó fej – mondom. – Közös döntést hoztunk.

– Vagyis nem utáljuk?

– Nem, nem utáljuk – mosolyodom el szomorúan.

– Az szuper, mert atom jó segge van – bokszol a vállamba Zoe, én meg elnevetem magam. Rádöbbenek, hogy nem érzek fájdalmat. Tudom, hogy minden rendben lesz.

Kettő

Liam: Ki keres?

Én: Delia, ki más...

Liam: Hogy kicsoda?

Én: A tesód vagyok, nem rémlik?

Liam: Nekem nincs testvérem. Ez vicc akar lenni?

Én: Liam? Mit beszélsz, dehogyis! TE hülyéskedsz velem!

Liam: Ki az a Liam?

A telefonom képernyője felvillan, az ujjam megáll a görgetés közben. A kijelző Liamet írja ki hívó félként, de most már elbizonytalanodom ebben. Gyorsan leülök egy padra, és kíváncsian elhúzó a hívásfogadó gombot.

– Ha... halló?

– Kivel beszélek? – A hang mogorva, és számomra teljesen ismeretlen.

Körülnézek a kampuszon, hátha valaki egy fa mögül röhög rajtam. Semmi szokatlant nem látok.

– A nevem Delia – válaszolom. A szemem gyanakodva szűkül össze. Noha nem láthat engem a hívó fél – legalábbis remélem, hogy nem lát –, a hangomból aggodalom árad.

– Delia? – Megborzongok, ahogy az idegen kimondja a nevemet.
– Miféle istenverte név ez?

Ennyit a borzongásról. Micsoda gyökér!

– Én bemutatkoztam. És te ki a jó büdös franc vagy?

– Azt hiszem, rossz számot hívtam.

– Nem mondd, okoska... És a kérdésemre óhajtasz válaszolni?

A vonal másik végén horkantva nevet fel a pasas.

– De nagy a szád!

– Mint a mellékelt ábra mutatja, de...

– Nem válaszoltam a kérdésre. Igen, hallottalak. A nevem Zach, te pedig nem Mr. Warner vagy, igaz?

– Úgy hangzik, mintha én lennék Mr. Warner?

Ismét felkuncog, és egész testemben érzem. Utálok, hogy érzem.

– Nem. Te sokkal helyesebbnek tűnsz.

– Tehát Mr. Warnert csak kicsit találod helyesnek?

– Nahát, humorérzéked az van! Ez tetszik!

Derengeni kezd, hogy éppen flörtöl velem. Nem mondom, hogy ellenemre van.

Egy hete szakítottunk Calebbel. Azt kívánom, bár ne így lenne, de jobban megviselt, mint hittem. Barátságos hangulatban ültük végig a közös óráinkat, még kávéztunk is utána, de minden megváltozott.

A másokhoz fűződő baráti viszonyaim máris átértékelődtek. Többé nem a baseballsztár Caleb Mills barátnője voltam, csak az újságíró szakos, teljesen átlagos Delia. Olyan nagyon nem bántam.

– Honnan szerezted meg a számom?

– A lakótársamtól. Együtt dolgozunk. Afféle asszisztensként dolgozik mellettem, ő fogadja a hívásaimat. Összekeverte a számod egy belügyminisztériumi ügyfél számával – sóhajt fel dühösen. – Éppen elindultam otthonról, amikor üzenetet írtam neki. Biztosan rosszul ütöttem be a telefonomba.

– Üzenetben kommunikáltok az ügyfelekkel?

Zach játékosan cicceg. Rádöbbenek, hogy egy idegennel telefonálva fülig ér a mosoly az arcomon. Már le kellett volna tennem, és nem kellene mosolyognom, de... mi baj lehet egy kedélyes csevegésből?

– Helytelenítést hallok ki a hangodból, Delia?

– Álmomban se jutna eszembe.

– Lehet, hogy erre a tévedésre ráment egy ügyfelem.

– Ez aligha az én hibám.

– Ezt nem is mondtam, csak csendesen megállapítottam.

– Ami, mellesleg, nem egyértelmű tény...

Szinte hallom, ahogy forgatja a szemét.

– Akkor megfigyelés, mit tudom én. Nem mondtam, hogy a te hibád.

– Pedig úgy hangzik, mintha engem hibáztatnál – vágok vissza.

– Ugyan, soha! – bizonygatja. – Viszont valahogy kapcsolatba kellene lépnem az ügyféllel.

– Bölcs döntés lenne. Miért kellett átszervezni a találkátokat?

– Most már ilyen személyes a viszonyunk, Delia?

– Miért, személyeset kérdeztem?

– Ez a válaszon múlik, igaz?

– Gondolom, igen.

– Szükség volt rám. A lakótársam összetört szívét ápoltam, gajra ment a Tinder-randija. – A háttérben mintha kinyílna egy hűtő ajtaja, majd meghallom egy üveg kupakjának halk szisszenését. – Te pedig azt hitted, hogy a tesód vagyok? Mérgező, amiért nem mentél el a talira?

– Általában beszélünk a találkozóiink előtt, és most felhívott, hogy halasszuk el a közös ebédet. Furának is találtam, hogy ismét megemlíti, de nem gondoltam bele jobban. Nem tűnt tőle túl szokatlannak, elég hebehurgya.

– Hogyan tudott felhívni, ha egyszer azt hitted, ez az ő száma?

– A vonalas telefonjáról hívott.

– Olyanok még léteznek? – kérdezte, hangjában őszinte döbbenettel.

– Nagyon úgy tűnik.

– Hmm... – Hallom, hogy belekortyol abba az akármibe, amit iszik. – Érdekes véletlen, igaz?

– Az nem kifejezés – értek egyet.

– Úgy látszik, én nyúltam igencsak mellé.

– Nagyon úgy tűnik.

– Micsoda balszerencse!

– Neked az.

– Csipkelődsz, Delia?

– Úgy bizony – válaszolom szenvtelenül.

Elhallgatunk. Megnézem, hogy még vonalban van-e.

– Hát, jó volt beszélgetni – mondja néhány másodpercnyi csend után.

Magamnak is nehéz bevallani, de sajnálom, hogy véget ér a csevegésünk. Egy hét óta most először érzem magam jól, most nem

vagyok Caleb volt barátjáné, akire mindenki szomorúan mosolyog. Nem tudják, hogy közösen döntöttünk így? Nem tudják, hogy ezt akartam, és nincs szükségem a szánakozásukra? Nem tudják, hogy minden rendben?

Persze, hiányzik Caleb, hiszen jól éreztem magam vele, egy tökéletes srác, de nem az én számomra tökéletes. És ezzel mindketten tisztában vagyunk.

– Sajnálom, hogy nem jött össze a találkozó, Zach.

– Sajnálom, hogy... nos, nem sajnálok semmit, Delia. Örültem, hogy beszélgettünk!

– Én is!

Néhány másodperc után bontja a vonalat.

A padon ülve nézem az órára igyekvő diákok áradatát. Mi a fene történt? Hogyan történt? Miért hívott egyáltalán? Bátor ember, én sohasem hívnék fel egy idegent.

Lehet, hogy ez is része a gondjaimnak. Megszokom az életet, majd nem teszek semmit, ha megunom. Hiszen Calebbel is ugyanezt tettem! Túlzottan hozzászóltam, már nem pörögtem be tőle, de még akkor is vele maradtam, amikor már tudtam, hogy barátként sokkal jobban kijönnénk.

– Hali, te is a 103-asba mész?

Emlegetett számár.

Eltakarom a szemem, hogy ne tűzzön a nap, és felnézek Calebre.

– Ahogy ráveszem magam, hogy felálljak erről a padról.

– Csak nem félsz a zéhától?

– Talán élveznem kellene?

– Jó kérdés – nyújtja ki a kezét, hogy felhúzzon. – Min mosolyogtál úgy?

Mosolyom önkéntelenül is kiszélesedik, arcom lángba borul.

– Nahát! Inkább úgy kellene feltennem a kérdést, hogy ki miatt mosolyogsz így?

Lehet, hogy kínosan kellene éreznem magam, amiért éppen Caleb kérdez erre rá, de máris olyan, mintha egy régi barátom lenne. Nincs meg köztünk a rettegett *ex*-hangulat.

– Nem tudom pontosan, hogy ki volt a fickó, de nem volt rossz beszélgetni vele.

Caleb elvigyorodik, de leintem, remélve, hogy annyiban hagyja. Megragadom a karját, és magammal húzom.

– Gyere, mert elkészünk! Később mindent elmesélek!



Zach: Miért néz rám furán a pizzafutár, amikor rendelek magamnak egy családi pizzát?

Én: Várj csak... te otthonról dolgozol?

Zach: Igen, de nem ez a lényeg, hanem a pizzafutár meg a pimasz nézése!

Én: Képzeld csak el, felkelsz pizsamában, kócos hajjal kinyitod az ajtót, szomorúnak és szívbajosnak... de legalábbis gyomorbetegnek tűnsz. Vagy dilisnek. Esetleg perverznek. Sőt, tudod, mit? Tutira perverznek gondolt!

Zach: Most meg kellene sértődnöm, de valószínűleg igazad van.

Én: Csak valószínűleg?

Zach: Ez az én álláspontom, és ragaszkodom hozzá!

Én: Szerintem az álláspontod tiszta kettyő.

Zach: TE VAGY TISZTA KETTYŐ!

Zach: Basszus, ez nem volt szép tőlem! Felejtsd el, amit írtam!

Én: *képernyőfotó*

Zach: Elvetemült vagy. Tudtam, hogy van legalább egy jó tulajdonságod!

Én: És az éles nyelvem?

Zach: Na jó, akkor másfél.

Én: Minden apró győzelemnek örülök.

– ... csütörtökön lesz. Aznap várom önöket!

Felrezenek a laptopjukat elpakoló diákok zsongásától. A fenébe is, teljesen kiesett az óra utolsó része!

– Caleb, mit kell leadnunk?

– Álomországba vitt a fickó, ugye?

– Kicsoda?

A telefon felé biccent, amit szorosán a kezemben tartok.

– Aki miatt végigmosolyogtad az óra utolsó tíz percét.

– Nem különös ezt látni? – kérdezem. Lemegyünk a lépcsőkön, és kifordulunk a folyosóra.

– Ugyan – von vállat. – Már nem vagyunk együtt. Örülök, ha boldog vagy, D!

– Gondolj bármit, de nem járunk.

– Ezt nem is gondoltam, de jó tudni.

– De...

Nem folytatom, ennek ellenére Caleb elvigyorodik.

– Bökd már ki, te nő!

– De... – mondom hangosan. – Nem lenne különös neked, ha járnék valakivel?

– Már mondtam, Delia: örülök, ha boldog vagy!

Megállok. Calebnek beletelik néhány másodpercébe, mire észreveszi, hogy nem vagyok mellette.

– Mi a baj, D?

– Caleb, te egy csillámpóni vagy!

– Okééé... – húzza el a szót összevont szemöldökkel.

– A volt pasim vagy, akivel csak nemrég szakítottam. Hogyhogy ennyire nem zavar? Hogyhogy ilyen... jó fej vagy?

– Talán szemétkednem kellene?

– Én... – Összecsapom a kezem, és a tenyeremet dörzsölve próbállok úrrá lenni az aggodalmamon. – Nos, nem. Nem hiszem. A legtöbb pasit viszont zavarná, ha az exük ilyen hamar belegabalyodna egy új fickóba a szakítás után.

Nem mintha úgy gondolnám, hogy belegabalyodtam ebbe a rejtélyes Zach-ba, de akkor is.

Caleb kacsint.

– Csillámpóni vagyok, emlékszel?

A szememet forgatva felnevetek, és továbbindulok.

– Hogy is engedhettelek el?

– Ki tudja? Különösen érthetetlen, mivel van egy hatalmas fa...
Kezemet a szájára tapasztom.

– CALEB!

Lehámozza az ujjaimat, közben úgy vigyorog, mint a világ ura.

– Mi van? Azt akartam mondani: „egy hatalmas fafaragó készletem”!



A telefon pittyegésére ébredek. Az ágy melletti órára nézek, és nyugtázom, hogy tizenegy is elmúlt. Mi a... Fogalmam sincs, ki írhatott. A legtöbb ismerősöm ilyenkor már alszik, különös tekintettel a tényre, hogy hétfő este van.

Feloldom a képernyőzárat, és azonnal elmosolyodom.

Zach: Miért gondolok rád húsz perce ahelyett, hogy aludnék?

Én: Csak nem csetszixelni akarsz?

Zach: Mi? Dehogyan!

Zach: A fenébe, ez elég hülyén jött ki.

Én: Látod? Megmondtam, hogy perverz vagy.

Zach: Azt hiszem, lebuktam...

Én: Miért gondolsz rám?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Zach: Lehet, hogy pontosabban kellene fogalmaznom...
Arra gondolok, hogyan veszítettem el szinte biztosan egy
ügyfelet miattad. Csütörtökön derül ki.

Én: NEM AZ ÉN HIBÁM VOLT! Ha valakit hibáztatni
akarsz, hibáztasd a lakótársadat!

Zach: Már megtettem, úgylis ő a bűnbakom. Kizsaroltam,
hogy vegyen nekem sört a maradék pizzámhoz.

Én: Létezik olyasmi, hogy „maradék pizza”?

Zach: Azt akarod, hogy beléd szeressem, Delia?

Én: Attól függ. Sikerülhet?

Zach: De laza itt valaki!

Én: Jó éjszakát, Zach!

Zach: Aludj jól, Delia!